

Літературно-наукові непорозуміння.

Критика — складне діло — Петраба
сказав. — Прочина літературної крити-
ки! — Шама у мураліні!

Не люблю висити критику, коли
на противі відзначається діл не по-
решеним ілюстрації проблемати лі-
тературної критики. Не все те, у
чому починаю себе найбільше
відговорювати, можна не собі за-
боронити в даній умовинах і в
даній мовній. Завжди європейська
література і проблеми її творчості
включає у нас до парних зв'язків
випробувань. Писати про різні
письменство — величне діло. На-
віть дуже важко написати люди, що
в темі, що мають наряду життя, не
в своїй досягнути різниці між мо-
ментами критичної системи і деяки-
ма коментарями та судженнями.
Для розуміння використовувати осягу
проба би в нас починати „до шчи-
нети“, як у шкільних відручках
або товстеньких повед-наукових
матеріалах написати літературні
археологія. Це періоди відпові-
дять 12 томі критичних студій
Белогого, розуміє, що не значить.
Граба би на противі дозволити діл,
слова, в окремих фактах, систе-
матично, зі складованими веде-
ннями товстенькі частини про во-
ноту преса, про функції думання,
про роль слова, про писати вза-
вми одного поняття в мовинах, які
створюються на основі, відповідно,
співність чи контрастність критично-
го осягу.

Така преса муралі би потрібні
тільки виступки і талачі коментарів

словами та мовними відносинами,
які добрих та би в іншому відпові-
ді слова, а може й відду людини.
У всіх ціх речках потрібні не-
залежної преса. Точно в нас найбо-
вше нема. Кожен об'єкт пов'язаний
типовими нитками в інтересах своїх
партиїної організації або в різних
приватній мовлях, які стоять за-
вони між проблем література, а
більше ділі ніколи осіб, кони-
йально встановити. Тому й не де-
ше, що завжди дозволено в нас кри-
тика, яка дозволяє всі, не та, що
в більшому виробничому устані-
вом виробництві не повністю
та тільки найбільшу діяльність
реалізація.

Нам важко не розуміє що, що
література може стати для когось
особливою справою; особливо в
тому розуміє, що реалізація, яку
знаючи навіть її напрям, методи
її поширення або сама широта
її осягу може виконувати в об-
раній та мові. Чи не було би
можливо в нас приватність, подоб-
но те, що повільно в нас дру-
жимо, законливо, ставало про-
явимою горістю, що найбільш
нашій мові? Чи виконаючи свій
гострий осягу про якусь книгу, не
можливо було починати особистої
аргані тому, що хотіли би бачити
її на темі рідні, на який не треба
би нас соромити? Про сіріх осіб
можливо не можна мати ніяких
претенцій до розуміння таких думок
потреб, як долго її вера, що во-
ноту критичної творчості критичну
думку, промудру у старосвітських
періодах.

Одним з найбільших пересудів
літературних та критичних і фактично
виробничих, що вони творяться
на противі відвітки. Алеми надної

література мала свою пречину у
тім, що на не була більш суворою
дією в виробничому обсягу або
письменницького таланта створює на
виробництво. Порра, які стоїть (!
стоїть) друга година — повільно-
на, „дизайнерська реставрація“,
які вносить література до фіо-
біологія. Далеко далеко від
реалізації мовлячи, що хотіли бі-
женті літературну творчість відпа-
дають мовлячи газети, і бі-
женті референції повільно собі
роби. Такі звички були нічим
іншим як літературно-науковими
виробничими, виробними в
атмосфері, як долго критично за-
вонились люди, що мали мовлячи
європейської література, в реалі-
зації дозволити — різною
виробничого або естетичного.

Що думка виробничого у нас при
начоді одного світового виробу,
якому варто привнести кілька ві-
дучень для характеристики сутні-
сної пильності літературної атмо-
сфери. Ціло йде про головні
критери нашого літ.-наукового
засобилю в мене написати кілька
статей про теперішній стан науки,
літературних журналів. Кожен-
хто мав би шобуду в повільно-
ній критики, а не коли робити
мені дружньої реалізація, бачи,
що не не критика, а написана газети
публіцистика, без претензій на
оригінальність, в однім напрямку:
виробничого обсягом існуючий
статі і вказати на ділі, найбільш-
ній його пречину.

Як було нас встановити, коли
знавалося, що ці статі були
діями у журналі — найбільш
люди, які гуляють у весь голос,
що критика „Діла“, про моральні (я
можу в фактичної) повільно ка-
ка.

вироби дозволити відповідей кри-
тиці, коли створювати найбільшою
виробничий діл, привільності, ти-
ка, написання повільності інста-
нція та розуміння мовлячи. Провід
про мову, найбільш та моральні
ділі було повільно в такій склад-
ності талантом, що і в мовлячи
можли йти, до мовлячи, чи до само-
го „Діла“, чи самого автора та
Воро Моральні, чи об'єкт має товстенькі
своєю або мовлячи. Та не мовлячи.

Гучор дані повільно статей
привільності в ділі об'єкта мові
об'єктом мовлячи у тім, що в нас
довільні реалізація, написати з-
вом Довільно, відомого журналі,
знаючи ці повільності „Літ.-Наука,
Виступки“, мовлячи в рідні відпа-
вати власної преса, а рідні повільно
нового виробу і вироб-
ничого виробничого, а об-
вільності дані найбільш ділі
коштівності критичної методів!
Іно мовлячи повільно реалізація
моя, у його та мовлячи, журналі;
З-о мовлячи в мові він, що в во-
ноту преса мовлячи „привільності
діліло“, розуміє мовлячи на те,
що мовлячи не мовлячи преса
дужею „Діла“! З-о мовлячи на
привільності мовлячи мові „вироб-
ничого“, які, рідні мовлячи, мовлячи
особистий, які повільно
особистий відслід: як законливо-
вального мовлячи на реалізація
моя ось! журналі; як мовлячи
в мовлячи муралі які мовлячи, і
виробничого „Науковий Тов. на
Шкільних“ усі установа.

Чи так мовлячи, що, біло, варто
бути критично.

(Продовження буде)

* У Шама мовлячи привільності: вік 13 до
14, талачі у р.

Літературно-наукові непорозуміння.

Щасливо передластивши. — Новий світогляд чи старий? — Нові висновки чи старі. — Інформація і приклад до інформації.

Предластивши „Літ. Наук. Віст.“ зрештою як підкохана і редація, провадилась по 3 роки від свого редактора про все те ж саме, що там можна знайти. У літературі — боротьба з натуралізмом, з імпотентним гуманітаризмом і з часто контамптуозним поняттям краси, а на її місці світогляд „літ. науки“, і Берсон, і Сорель, і Кладан; про літературну критику та публіцистику вже й не варто! Другого покоління та й годі! Переважали ще раз усі великі журнали, один за одним, перечитуючи, і гукаючи на батька у „Суні“ Карміна-Карого, чуючи лекційно свого сина: „такав, такав!“ Треба бути незалежним критиком, щоб відважитися дійти між собою творця, відповідно висловитися, як чоловік, критик до владної редакторів чи співробітників, і часом не ст-

тій, які хвали воєни висунули на замовлений берг редаційного столця — підняту від оску (іско, окрестати їх одним напрямом і закрити, що всі вони тут зібрані свідомо, що „я умію — а безстрашні, а літер. критик“, в науковий і політичний сплати і спомини, ставалась редакцій дати термі од-ній загальної ідеї“.

Якби так констатувати критично інсталяційного методологічного асисторійного редактора, то можна би сказати: чи не разок він свідомо на воєну неграмотність своїх читачів? Та можна врятувати, що він робить це швидко. Тут маємо до діла з характеристичною суттєвою політикою, заблуканого в літературі. Навіщо, які складальності на всю суть внутрішнього змісту твору та є відставкою справжнього критичного осуду, для нього не існують.

Паралельно політичного фанатизму на літературну критику з природним шкідливим у людей, які відважують себе висловитися Коломбоного відрізання в якій сарказмі Америки. Треба заграбити останній самокритичному, щоб не бачити гумористика цитування імен Берсона та Сореля як представників світогляду, який відноситься

насліді у творці доуказаних на сторінках „Л. Н. Вістника“, що складаються з нашої славної сучасної місцевої літератури і позовани в перекладного і с-а-а-а-а-у і позовани публіцистами!

Треба справді вважати всіх на тімліх публіцистами й політиками, але заблуканими в літературі, що у кінтарських катальоні, щоб вважати „представниками цього (нового) світогляду — П. Мюссона, П. Меріна, Стендала, Флобер д'Орфей, П. Бонна, Понтана, Рішар, Бергенріна, Косинку, Вальтера, Халльового“... Чи можна тут починати вивчати людину? Коли студент „від“ французької літератури знає, що те, що „Л. Н. Вістник“ друкував про П. Меріна вважати до найменше характеристичним і найменше важливим з його творчості, а сам Меріна є найкращим представником саме такого розуміння літератури, яка не має нічого спільного з Богом і Божим ідеологією! Демонстр Д'Орфей поруч Денка Лисидона! Неабдані студентський аналіст, творець „Червоного та чорного“ (математика: яка це „людина“?) найменше продовження свого світогляду у кінематографічно-експресивній Бонна! Агіст Меріна поруч „реда-

ного“ Рішар! Уот Уттан з односторонньою і Геральд або Бодлер з другого! Чи є більші контрасти?! А до цього всього докиньте ще Косинку, Стефанка або Черешинку, Справжній літературні чарівні!

Залишилася суверенна на таку французької та англійської літератури. Ясно, що коли великі письменники належали до того напрямку, який відкрив нам швейцарський редактор „Л. Н. Вістника“, то всі ті, що студіювали ці літератури, повинні притримувати про те все, чого навчили їх французькі та англійські науковці-критики. Стефанка і Черешинка споріднені з сарказмом-Бергенріно-Кладанським світоглядом — безсмертна така не вичити, щоб зупинити таланти виключення слухачів у школі П'ялуків!

Коли треба як продукувати такий ідеологічний констатувати, щоб послужити на певну організаційного — критика або бути студентом як часовий фелетон. А проте можна бути духовним йолонтом і односторонньо бути знайомим з творчим, які виступають, великі критики. Редактор „Літ-а“, який вивчає світогляд Рішар — трояк респект, цитувати на всю воєну столця

що в „ні на одне з питань пору-
шених у його журналі не міг від-
бутись на весь своє слово". Перш
усього слід мати почуття, на що
і де є місце. Часописний фойєстон
не є місцем для вирішування фі-
лософських та критичних проблем.
З факту, що редактор „ЛНВістни-
ка" може в літературно-науковій
журналі поміщувати проміжно свою
публіцистику, а в популярній га-
зеті шваргати саркастично-іронічні
„летурі" з мудрим призначен-
ням та ще мудрішими цитатами, не
очевидно, щоби його мали наслі-
дувати інші.

Та криниця мудрости, з якої Л-Р
Донда черпає свої проговорення
„фактомі абстрактні терміни, були
мені вже добре відома 13 літ то-
чу. — коли він ще мовчав з мар-
цельовою брошурою, який тільки
підняв до моєї студії про Сореля,
з промовою до перекладеного янго-
льського його творів. Бергсона слу-
тав я ще студентом і в цьому се-
ному „ЛНВ-у" (в 1918 р.) пишучи
про його метафізику, зловив увагу
на замовчаним, якого жертвою
падуть люди, що виходять в Бер-
тоновській ситуації філософський за-
віль. Гуарути патетично „Бергсо-
нський: Безсміяльність аналізи, нес-
міяльність інтуїції — утворюється з в

закон" с в царні література
значимістю пустошальщиною. Ко-
жний тайр є подолудя додомінитивній,
а що значить про його оцінку „без-
сміяльність аналізи"? Ясно, що сто не
в силі персоналізувати тайр як кре-
тек, найменше зробити, пошарвати
у свою інтуїцію, яка є чинсь у ро-
ді гомологічного апарату для ві-
рення мозолю: свілий там промек-
ті воля. Так і розуміє інтуїційо-
ний інтелектуальної критик: ко-
ли тайр має якусь свілість про-
цитує „протесту проти високного
відношення до оруження", він ви-
звільє до „людей ліній". Та сві-
лість робить критика школи
Сфренова, коли літературний тайр
розглядають з одної вузької лінії
для суспільного промектиста. Ре-
дактор, що ще недавно був твою
самим звиклим соціалістом як не-
мі є ворогом соціалізму, таким по-
ступовим як інші — традиціо-
лістом, нагадує у своїм хресто-
носним поході проти 99 вродь су-
часної „загнаної" літератури
старого Толстого, який ширю ка-
же Чехову і „ути Шекспір не-
сміє слово, а рає він хує".

Щастливі вряток, що займали
несміяльні оцінки для вряток,
сильної воля є в кожній творі,

(Ірраціоналізм (фран.)

Літературно-наукові непорозуміння.

Черешко, вода і м'ясо. — Мандрівною комією. — Радянська трагедія надія і сміх. — Вакерський і шклярівський педантизм.

Найбільш цікава частина обговорення вартості „Л. Н. Вистяка“ звернена на адресу „Дня“ зі запитом: „чому ти не прийшла йому в приклад“? Найближчий аргумент у цій обговорі не статистичний оцінок митрополитів „як то так виходить, що всі ті самі автори, коли пишуть у ЛНВ, то саме „слабшаю“, а не, скажімо, у „Дні“? Чи всі проради ріш? У цьому найменшому запиті можна знайти ще розв'язання, як редакція „Л. Н. В.“ розуміє завдання література. Адже ясно, що цей самий тип має завжди певну вартість у часописі і в журналі. У газеті від авторів домагаються тільки пробацій, — від журналу — творчості. У часописі пишуть чорнилом і водою, у журналі фарбою і кров'ю. Та, що в „Дні“ є доброю публіцистичною статтею, яка на другий день (це разом в газетно і відомо місця, в літературно-науковій журналі має арештант на літературній „світлиці“.

Для політичного денника на першій плані стоїть актуальні політичні події — саме ті, про які редактор „Л. Н. Вистяка“ сказав вступом своєї статті! Завдання літературно-наукового журналу є дати нам саме те, чим не може цікавитися і на що не має ніякої політичної денника. „Дня“ має обговорювати більше місця присвятити некролозі нашого величезного громадянства, ніж смерті найближчого вкраїнського письменника або вченого. Такою є доля публіцистичного денника, для якого фактичного професіонального життя є рідкісні, ніж вказівка їм. Та який редактор „Дня“ зважиться доводити в статтю, що воно — лірика? Чи цікавим є стан нашої політики, школи, земельної справи та інших? Але чому всі ці до загальної справи мають бути аргументом, що в царстві всесвітньої науки та літератури є все, краще-більше, та само?

Повною суттєвості Гімну є відомість редактора „Л. Н. Вистяка“, що він зустрічає сьогодні таким „антисемітизмом, моральною агітацією і розкладом“ як всі Талори, „бездарності, що отримали призначення нагород Нобеля“ і не регував на „біжучі події“ з літературного життя, як це робить „критики з дурною реортерів“. Не знає і так. Європейський виступок від

за кулу оманіла, добовити великого поста в Талорі. Раймунд є Поллак і тому можна його промовчати, хоча би всі журнали світа містили статті про нього, а в нас усі знали його болей з вкраїнського Павликовського перекладу „Мушкетерів“, за які саме одержав Нобелівську нагороду. Та ніж інше вкраїнським було такі „демологія“ як Ірландія Ір. Чи європейська література цікавиться на Барбюса та Мергеріта? Покинувшись на голові одного німецького критика, що Німеччина переживає повсюдну літературну кризу і розв'язати, що така криза є не лише в ній, може і в інших, яка не має великого коштає про величезний розвиток література, саме по ній, у Франції, Англії та Італії. Повер нар. Діокоф Коєрад — вчитель світової літератури, супроти якого Банау або Джек Лондон є другорядними письменниками. Чи „Л. Н. Вист.“ повинна бодити про нього? Чи повинніть європейські і назвати сотку імен з європейської літератури, про які писали в останніх тільки розки усі літературні журнали? Спитайте інтелігентного читача — навіть найзнав. Та згодиться впр., що Талор є бездарність; — чому-ж би не впротиставити йому величезного Рільке, а якого „Л. Н. Вистяк“ дав тільки один чотирик версала-

ми, без слова, характеристика? Чому в нагоді німецьким Раймунд не провистити статті Стефанової, щоби довести євність нашого митця мушкетерів? Але його супротивом Гардіою, Івановою та Манісою? Як завжди мають голівку цитовані прівиди Кілінга, та Румельта, Бергсона чи Сореля — коли про них саме в журналі нічого не було? Прогресом є форма про величезного автора, „уродженка сто літ тому, який митетувється весь світ“ і які є більше важливі від усіх класиків — але до воно є в „Л. Н. Вистяку“?

Відомістю своїх відомості чому літер.-наука, журнал не повинна бодити вказок про якісь новонаведені теорії та нові письменники? — а його редактор прикладається буди-то нічим, буди-то дотриманням кляктам. „Чим то так такор слава муДру і нікому дромку? трошки про цитарну Зату, трошки про шлітний віста, а там про габрійський університет, про малопода або про шрафу о (і) двох голівках та про інші літературні в науковій чинники (і)“ Все йому важиться, що тут діло від про газету. А поруч з тим з трагічним виступом Поллак від до нікому такор ре-лекційну тайну: „на проматурату хоч би одного впрот. журналі відомістю не має ніякої бодити“... Навіть

Гумор співалик своєю козатою Нар-
шою як свої маві. Послухайте
ідеал добрі і робіть як хочете —
ідеалі або свійтеся! : — наш спе-
ціальній літературно-науковий журнал,
який видається в центрі галаксічного на-
тегерного року, в будинку нашої
„Академії“, не має там ні одного
напрявленого журналу. Сама літературна
секція „Наука. Точ. Ін. Штатів“ має
вільнозначити чимі, керується
одного французького журналу
та одного англійського журналу
випустити разом не більш як 5
копійок — і всі вони до кінця, ре-
зультат „Бібліотекою Точ. Штатів“
як в своїй на них області. А од-
ночасно послухайте програму „Об-
щественний ритуалі нашої культури се-
реду редакції існій контакт
і оцидентом“ (!) Тепер розуміте
ідеал, що це значить контакт зі
східно-європейською культурою у
такожовити редакторів?

Manis grandis officialis тако
редакторів доходить до того, що
вони записують на своїй редакції
пробудження творчості Сте-
фанна В Черевічани, акажути про
це так: „у всякі іншім часі, ко-
ли вкочуть журналові удалос
ідеал догрі мочачі змусити ва-
р і багрити стару галаксію, се-
булоб літературна свато“. А кри-
тикувати „ЛНБ-ст.“ не значить „де-
чепі на кріу Стефанна, Де Воша
і др.“ Так несов би вкочить жу-

валу вичисляти, надрукувані в
ідеал добріх таорів ідеаліх вели-
ких письменників! Хотите по тре-
біх ділах діаметрих про конкратній
редакторів „ЛНБ-ст. журналу“? Іс
легко вкочити, не треба аж спеці-
альні мудріх англійських профілів та
також закарпованій абстрактній
франкошній, якою як ідеологію
людям, дарма, що троти на ідеал
началте мене, як це легко вкочити
французів про наукові проблеми.
Редактор „ЛНБ-ст. журналу“ му-
суть так само вкочити поводитися в
рукописами оцидентів, можілі чи
наукових статей, як публікувати ві
статтями в газеті. Знаєте вже, що
це значить? Що мусять не лише
рішити, що віри, оцидентів або
критичній марис є кочові, але му-
суть уміти конкратно, як ідеал,
вкочити на те, чим вони вкочува-
ють, а коли треба: напрямки іс.

А на вкочіську мову це значить
ось що : коли марис Льойл-Джордж,
то „ЛНБ-ст.“ негайно-вкочити ве-
лику таємничістату статтю, коли
вкочити великі письменники та
очені і повелюється іс таора, ре-
дакція відповісти, що не має про-
шеї на керуванні журналі, а
якш могла би діаметрих, хто вони
тако і що вони варті.

(Продолження буде)

Літературно-наукові непорозуміння.

Крім відгуку на Гул — Асімова наша мовлява? — Ми ніколи не добра і не погана. — Молодий редактор на старім пориві.

На питання, що вступив дові Балачучі докази чому „Літ. Наук. Вісник“ не відгукнувся на найважливіші актуальні проєкти літературної та наукової роботи? ми почули від його редактора архаїчний вислів: чому „Діло“ не відгукнулося на його статтю „Крім української літератури“, яка найшла відгомін аж у Каїні? Чи трагічна скромність є порушенням. Редактор літ.-наукового журналу може викласти речку на досвід європейських письменників, але в освітничій думці останні досі мали ідеї та ініціативність, коли не авідіари літературної статті його редактора? Є багато інших та інших теорій, що ми у „Ділі“ не було вгадує — та це байдуже. Не було про нас і в „Літ.-Наук.“, який сам себе обов'язав нама у термін віри зіставляє, але чому наша політика тріє так мало знає про літературні брошури д-ра Дювова?

— Сиди в моє „вудити“ товаришів давно вже відставши мені, чому чини звеличи такі проєкти, коли численні інтелектуальні люди ступили до друку про той або інший їх талант. Діло в тому! — довільно

він мені — що козляк в нас є найбільше чужий на те, чим він хотів би бути. Коли сказавши про нього відомому композиторові, що він великий музикант — він спротивився але коли сказав, що він великий фізик — він миттєво смертельного порого. Сиди в перелік редакторів „Л. Н. В-а“ при одній статті в газеті, у тому самому товаристві, але він мені, як завжди чому, називав козляком, і далше, вказав заблудити, коли вперше став його порогом сказавши голосно те, що всі його знайомі знали давно і що давно знали. А знають, що він не намагається на редактора. Не на літер.-наукового журналу, з якого в кожному випадку його всім відомо, а на якийсь-небудь журналу, де варто було бачити співробітників у редакції, чи інші люди. Не треба аж читати його статті, щоб вірити, що він такий же невдаха, який єдиний єдиний діяльність свого сувереного інтелекту, в від інших умов неспівимею виступає від себе, що вони не намагаються знайти на „землі гадки“.

Що безпорадність самолюбства довела до того, що навіть комуністична революція „Літ.-Наук.“ — мовля — раби дисципліни правознавства, грамматики та індивідуальних безладів. Фальшивою самолюбством пробило авторитетному редакторів зобов'язати навіть і в тім спільному аргументі, коли він сказав, що в мене промовили українські автори численні вірші прислани до

літ. журналу. Я вказав йому в широкого серця одну велику брехню, бо він у своїй адвокатській обороні ніг зовсім забув, що в особисто звертає до нього в Інтернетові: звідки він знає всі вірші друковані у „Літ.-Наук.“ в р. 1922], яких в ніколи ні до журналу ні до друку не виходило. Він розказав мені тоді, що їх він у той рік в. В. Галіко, якому передав їх один з моїх товаришів (з його листа, без його відомо), що нібито його побуту в Лондоні. І ці фантастичні дрібнички суворий та безблагий редактор привівши гірше до друку.

На противі тріє років в перелік до редакції „Л. Н. В-а“ чи не раз тімаю, а може два, — разом не більше як шість — сім віршів. З них вибрав як інші редактор два, на його гадку, найгірші і в переліку помістив переможно „додам на окремі листки“ — мовля: глядіть, що смієте!“ Друге можливо, що в так само смійний у поєдн., як редактор „Л. Н. В-а“ у своїй ролі редактора. Але чому всі старі вірші в перелік в їх друкарні той сам редактор в власній відповідності, а ті останні він узявши зовсім випадково, як має секрет його статті, в своїй йому забуть і вказавши на нього „Естетичні“ Геліс не вимови!

Та чи не найважливішою частинкою самолюбства цієї теорії ко-

жик вартості в вул. Чаринського є та, де він козляк на перелік авторитету „Наук. тов. ім. Шевченка“. Для кожного ясно, що коли він спроби вказати в літературній боротьбі проти „просвітанства“ та безпорадності „Оголювання“ і проти людей в „літ.-науковій“ співпраці і проти товариства „землі гадки“, то він як людина бачити безоглядності широта та порог усіх компромісів — повинен би в першу чергу звернути увагу своїм критиком проти тієї наукової атмосфери, яка плеще на вірші в „Наук. Тов. ім. Шевч.“. Та ось і „редакторська“ сарка: про те, що „робити“ в науці та критикі на противі широкі роки від його носом, а про що він нас давно вироблений свій погляд, він не лише не замислює, але хоч він поліформальною чотирма висказати призначити, що ось-то в наважилось на наші науки „завести світло“. В уні доволі злого замислювання революціонерів, критика без консерваторів — неможливо. І ось аргумент: Я критикую „Наук. Тов. ім. Шевч.“ тому, що вони відкинули мені проголошену правду про Франка. Невідомо, з яких джерел позичив редактор „Л. Н. В-а“ таку ніяку інформацію. Колиб він звернувся на нею до голови Наук. Тов. ім. Шевч. бачити, що др. Студинський сам перший звернувся до мене в проєкті цього твого архаї, а ось дальша її історія не є нічим іншим як матеріалом до гуморески, яку люди в дрібних критичних не можуть бачити ніколи. (См. „Вісник“)

*) І в певній, що не всі люди, а в розумінні певні чоловіки в своїй часті знають, як відступити від себе, а вказавши „літ.-науковій“ в „Літ.-Науковій“ — другий „літ.-науковій“.

Літературно-наукові непорозуміння.

Висвітлює і гумор Некрасова Толкачевств
Ім. Шевченка.

(Подвійний)

Масло наві вже цілу старту томів „Записки Наук. Тов. ім. Шевч.“ і здається, що не вистачає, щоб на підставі цього загальної педеру висловлювати оцінку про діяльність Т-ва. Та на його аналізі нема нічого в політичній думці; найбільш масивом про що діяльність правдані, який перевертати критичне „від“ літературно-наукових журналістів. Носити в образі якусьбудь враду до слів „Наук. Т. ім. Ш.“ — смішно. Це здебільше люди добрі волі, приватно оманливий своєю німіною вірою у величність своєї наукової функції, хоча тою здригаєні від життя та Європи європейським курсом, — одним словом: жертви галицької провінції. Роблять як і що можуть, без ніяких давніх роботи знань і краєв.

Кричуться їм завжди, бо критичні вони не признають; що важний з них напрям, те їде до друку; а що відрубане, того й так нічого

не читає; волею чи в контору гроші, то в порівнянні з розпрямленим дурно шарканим милом політика за колоною на літній суми. Хто знає склад левих секцій „М. Т. ім. Шевч.“, той може уявити собі, які кваліфікації треба мати, щоб там жити. Чи є це велика честь? І в Бога, важко сказати. Відома, що на т. зв. науковій студії друкованій у „Записках“ складається досить праці зі студентських „семинарів“, в той добу, коли дядьки горять „амбіцією“ бути друкованим. Чи жалувати нам, що в не дав себе намовити своїм професорам, щоб друкувати там бодай частину своєї молодечої докторської праці про Франка? Все той, бачучи, що таргетна йде в що грубу нову науку, у землі інститутів відраза, стриває і від такої праці, який ніг нам робити значно однам малом.

Минуло 10 років. Голова „М. Т. ім. Шевч.“ д-р Студинський, від бував професор, запрошує мене як „спеціаліста від Франка“ на одне заддання „Наук. Тов.“, щоб зробити реферат про вірних, який „Наук. Т.“ хоче презентувати Франкові і висвітлити, чи зі старої студентської праці я не згоденся би дати якусь частину до зрештованого збівання? Жодо що коли є

соромився зробити це 10 літ тому, то не міг на це згодитись тепер. Та, на лихо, в згоденся маломости левом нікому короткій семінарній мові про Франка, на 4 арк. Другу, висловлюючи завданість сумнів, чи він відійде до „Записок“; він мав на меті стати німіною лекцією для наших членів секцій, що радилі над „розбавленням там“ для „Збірника“. До дискусії не прийшли, моя „праця“ викликала перебільшене мого обурення між людьми, яких погляди на літературу наві давно відомі — ось і усе.

Чи хто, знаючи погляди на науку та літ-у змішаних членів філософської секції „М. Т. ім. Ш.“, може думатися, що їм краше відійшла би моя студентська праця, якої я ніколи по докторії відкинув? Там було бодай щось з теорії, причаєленя до тексту, моя Жид до кроктя, повсякденна бовбастична фразеологія, ніскої власної думки, — одне слово: ерудиція. Для галицьких учених, які лезли на підставі такого апарату в світ орієнтувались у вартості „наукової праці“, стало ясно, що в за останніх 10 років у всіх тих збірниках Київля, Парнах та Львовлях збівання. Навіть не відокремлює їх у злобі що вони

хотіли конститись за кілька років другим висловленим мій погляд про їх наукові довершеня; облігали їх мовра, які зрештовлять їх діяльність, не пропускають до них ні одного проміння в того презабного світа, по якому волямо.

Сильно разів думав про що казав „Академію“, нагадується мені дивославний запит одного англійського професора: „Скажіть, будь ласка, чому у нашій львівській бібліотеці я зустрічаю лише видання „Записок“ (зотів) нашого товариства, а самея теорія науковий відразаєні мня, нам не признають?“ Таких запитів можна би скласти довгий реєстр і всі вони вступляють відтоді.

Чому „М. Т. Ш.“ зважає наукою презентувати товстеліній студії десятирідним письменничкам, а про справжніх письменників обминається тільки арешольничими „примічаня“? Де є критично ведені мня твори називає великих письменників? Де є левий наймісшого гуманізм в напрямку, який є першим обовязком та задданням такої наукової організації — де є необхідні словники та бодай матеріали для наукової термінології, без яких волея наш італогіст. Почуває себе наві, беручи на перо, безліччю калікою? Чи не стоїть

передрукувати хоча б матеріал до війни та терористичні акти існуючі у Києві, ніж третина папір на передрук журналу та творів Старих, нудних мажурні? Саме це перше відомство на творчу таку діяльність може бути тільки гарантом, що не можна дозвілься від людей більш як вони мають дарунок та компетенції до якоїсь справи. Пропусти акти взаємобудь том „Зависок“ і читати його в відставом, з тямом, який слід брати до уваги кожну книжку, від якої сподіваюсь душевної відради. Чи це може стати та світлом людей, які мають бути представниками якоїсь наукової справи перед світом?

Певно, що є між нами відміння. Але вони самі зоромляться інституції, яка хоче читати їхнім прикладом. На закінчення лише окремої приклад для характеристики атмосфери в ул. Чарняцького. Три тижні тому вибрала фільмольгічна опера „Н. Т. Ш.“ нового відомства Чина. Можна розповісти кожну сторону, що стоять за нашим літ.-науковим рухом і ніхто не вгадав, кого вибрала. Може — скажете — „Н. Т. Ш.“ пригадало собі, що про мову та літературу в силі Чини сказати розумне слово в чийсь визначеній восьмимини, який

даєма, що не має докторської справи про якусь письменницьку мушкету, але має за собою твору якоїсь вартості? Ні. Номо вибрало — мушу сказати вам що синадінній тайну, бо все одно не вгадаєте — маторологита Шелтинського! Саге and schreib: до фільмольгічної операції. Може злось ставиться з найбільшою кошачною до пани за його послуги для Церкви, але нема сумніву, що хто для вишукання цих жукоту писемств його вибір нро. до умови твору, то не потребує яке нести коменді. Заслуги та талант матр. Шелтинського могли виявитись у різкій мажурних, з пром... Зробити люди взаємно, що наш фільмольгічний синадінній дослухався до такого призначення. Від виконання його зовсім невідомо, як виконання історичної операції, яка називається в польу якоїсь відомства. Та вгадаю, що не побороли підприняти цього мати наразі між собою мовою, хто міг би його дати за їх справу в користь рідної мови та літератури повні відшукання гріха. Амінь.